

BALAJTHY FERENC

Magyarok nyája

Szél cibál favázra szegzett harangot.
Nesztelen és meztelen kereng a Hold.
Magyarok nyája szenvedéstől nemes,
Balsorstól vérezett–jobbsorsra érdemes!

A halotti fátyol nem jó ránk, ne félj!
Tűzben felül a halott, – s életet remél!
Gyenge pont az atom magja is, hasad,
Szemgödörbe nem fagy eredő patak!

Mennyi párapu mocskot mos egyre,
Várnál vagy nem, te is erre a kegyre,
Szép szó hullik rólad, mint a vakolat.

Haladd meg hát mindenkori korodat,
Magyarok nyája, te tűz-vértől nemes,
Balsorstól vérezett–jobbsorsra érdemes!

Köldök(zsinór)mérték (Hogy valami végre összekössön)

Nemzetközi magbunkerben pihennek
Túlélésre összegyűjtött, szűz magok.
Ha minden veszne, ők életre kelnek,
Megmenthetnék a Földet és a Napot!

(A Férfi is Mag, – a Nő az Anyaföld.)
Az Idő, – mely maradó, s múltó egyre,
Az égvilágon most mindenkire költ,
Ügyel az Egészre, – s a Részletekre!

Körvonalával egy lett alattunk a Táj. –
(Élőt szeretni és szenvedni, muszáj!)
Átváltozást ösztökél a köldökzsinór.

Széthullt ütemben nem érték a mérték,
Földönfutó Égi Vándorok úgy kérték,
Kössük össze magunk írmagjainkból!

Mi mindig áldozunk

Egésznek születünk, apránként halunk!
Elfognak mind a féltve őrzött vágyak.
De kevesebb bánat s öröm, mit kapunk,
Mi mindig áldozunk, – létnek-halálnak!

Nem tudod, honnan és hogyan, de leszel,
Mert anya szült, – egésszé összeállhatsz!
Megszabják új arcod, fajtád, s Istened,
Mi mindig áldozunk, – létnek-halálnak!

Hét Nap, hét Éj, – s milyen kevés élet, –
Minden születik, minden semmivé lesz,
Mi mindig áldozunk, – létnek-halálnak!

Úgy csoszogsz majd apránként odaát,
Szentmihály lován szép nászéjszakára,
Mi mindig születünk, – létnek-halálnak!